

HØRINGSNOTAT

12. marts 2021
2021 - 903
fredkr

Høringsnotat vedrørende lov om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om investeringsforeninger m.v., hvidvaskloven, lov om Danmarks Grønne Investeringsfond og forskellige andre love (Øget investorbekyttelse ved grænseoverskridende markedsføring af investeringsforeninger, oprettelse af gældsrådgivningsenhed i Finansiell Stabilitet som følge af aftale om erstatning mv. til minkavlerne og følgeerhverv berørt af covid-19 samt styrket tilsyn med aktører på det digitale marked for finansielle ydelser m.v.)

1. Indledning

Med lovforslaget gennemføres en række ændringer af den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbekyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på bl.a. bæredygtigheds-, hvidvask- og betalingsområdet. Endvidere indeholder lovforslaget en ophævelse af erhvervsministerens forpligtelse til at fremsætte revision af den såkaldt kontantregel i lov om betalinger. Endelig gennemføres elementer fra "Aftale om erstatning mv. til minkavlerne og følgeerhverv berørt af covid-19", som er indgået den 25. januar 2021 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Liberal Alliance.

Lovforslagets første del har været i høring den 30. oktober 2020 til den 27. november 2020. Der blev modtaget 13 høringssvar, heraf 11 med bemærkninger.

Lovforslagets anden del har været sendt i høring i perioden fra den 7. december 2020 til den 6. januar 2021. Der blev modtaget 6 høringssvar, heraf 4 med bemærkninger.

Lovforslagets tredje del, der indeholder en ophævelse af revisionsbestemmelsen for kontantreglen, har været sendt i høring i perioden fra den 14. januar 2020 til den 28. januar 2021. Der blev modtaget 17 høringssvar, heraf 14 med bemærkninger.

Lovforslagets sidste del, der indeholder bestemmelser vedr. oprettelse af gældsrådgivningsenhed, blev sendt i høring den 27. februar 2021 med frist

for høringssvar den 5. marts 2021. Der er modtaget 13 høringssvar, heraf 2 med bemærkninger.

De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner i lovudkastet gennemgås og kommenteres nedenfor.

Visse høringssvar har givet anledning til nogle redaktionelle ændringer og præciseringer i lovteksten og bemærkningerne. Disse ændrer ikke ved substansen i de pågældende bestemmelser og omtales derfor ikke nærmere i dette notat.

2. Generelle bemærkninger

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, Forsikring & Pension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring støtter overordnet lovforslaget om at overføre ansvaret for sagshåndteringen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de tilfælde, der vedrører dækning af arbejdsulykkesforsikringer som følge af enten inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed eller ved et forsikringsselskabs konkurs.

Dansk Fintech Alliance (DAFINA), Finans Danmark (FIDA) og Finans-Forbundet støtter lovforslaget om, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed for tilsynet med EU's crowdfundingforordning, hvorefter Finanstilsynet udstyres med de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for at sikre overholdelse af forordningen og en høj beskyttelse af investorerne.

Finans og Leasing støtter skærpelsen af kontantforbuddet i lovforslagets § 7, nr. 2.

DAFINA støtter desuden fuldt ud forslaget om den nye afgiftsdifferentiering for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger i lovforslagets § 11, nr. 2. DAFINA bemærker, at denne model bedre vil afspejle betalingsinstitutters reelle tilsynsbelastning hos henholdsvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden.

FIDA støtter overordnet de foreslåede ændringer til lov om Danmarks Grønne Investeringsfond. I det videre arbejde med fonden opfordre FIDA til, at man i opgørelsen af CO2 tager udgangspunkt i den fælles metode, der anbefales i regi af klimapartnerskaberne.

FIDA støtter endvidere de foreslåede tilpasninger af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ældre Sagen støtter, at erhvervsministerens forpligtelse til at revidere kontantreglen ophæves, da Ældre Sagen med stor tilfredshed konstaterer, at Erhvervsministeriet har evalueret kontantreglen. Ældre Sagen har desuden med tilfredshed konstateret, at det i den forbindelse er vurderet, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for at foretage ændringer i ordningen, og at kontantreglen bør opretholdes i uændret form. Ældre Sagen har derfor ikke bemærkninger til forslaget om at fjerne selve revisionsbestemmelsen i lov om betalinger, men understreger dog deres pointe, som de også fremførte i evalueringen, om, at ikke alle i samfundet kan følge med den digitale udvikling.

Dansk Erhverv (DE) og Forbrugerrådet Tænk (FBR Tænk) støtter ligeledes, at erhvervsministerens forpligtelse til at revidere kontantreglen ophæves.

Landbrug & Fødevarer og Dansk Pelsdyravlerforening er generelt positive over forslaget om etablering af en gældsrådgivningsenhed for tidligere minkavlere i Finansiell Stabilitet.

3. Bemærkninger til konkrete emner

Kommenteringen af høringssvarene tager udgangspunkt i følgende overordnede opdeling:

- 3.1. Bidrag pr. arbejdsulykkesforsikring
- 3.2. Arbejdsmiljø
- 3.3. Garantifonden skal modtage et beløb i forbindelse med en arbejdsulykkesforsikringsbestand
- 3.4. Garantifondens kreditorrolle
- 3.5. Garantifondens behandling af udenlandske selskaber
- 3.6. Omkostningsstrukturen ved konkurser i danske forsikringselskaber
- 3.7. Betaling til uforsikrede
- 3.8. Udgifter til Ankestyrelsens administration
- 3.9. Skadesforsikringselskabet får trukket sin tilladelse eller går konkurs
- 3.10. Præcisering af, hvilket materiale der skal overdrages fra AES til GF
- 3.11. Hjemmel til at udstede regler om visse undersøgelser foretaget af forsikringselskaber
- 3.12. Regulering af crowdfundingtjenester
- 3.13. Generelle bemærkninger til implementeringen af cross border-direktivet
- 3.14. Afgrænsning af målgruppen for præmarkedsføring
- 3.15. Præmarkedsføring i forhold til indledende møder
- 3.16. Betingelser for opsigelse af en markedsføringsaftale
- 3.17. Betingelser for en forvalters præmarkedsføring af alternative investeringsfonde
- 3.18. Tegning inden for 18 måneder efter påbegyndt præmarkedsføring

- 3.19. Outsourcingregler gælder ikke for pengeinstitutter m.fl. ved MitID
- 3.20. Udbydere af tjenester med virtuelle valutaer
- 3.21. Skærpelse af kontantforbuddet
- 3.22. Udvidelse af straffebestemmelsen
- 3.23. Gebyr for en basal betalingskonto
- 3.24. Bemyndigelse til udstedelse af regler om ledelseskrav i betalings- og e-pengeinstitutter
- 3.25. Implementering af en standardmetode til vurdering af renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter
- 3.26. Ophævelse af erhvervsministerens forpligtelse til at revidere kontantreglen
- 3.27. Rådgivere omfattet af ordningen
- 3.28. Tidspunktet for rådgivning
- 3.29. Indberetningsfritagelse
- 3.30. Økonomiske konsekvenser

3.1. Bidrag pr. arbejdsulykkesforsikring

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Garantifonden) støtter forslaget om, at der skelnes mellem beregningsgrundlaget for bidraget til Garantifonden for henholdsvis arbejdsulykkesforsikringer og øvrige forsikringer dækket under Garantifonden, men opfordrer til, at det fortsat fremgår af loven, at bidraget fsva. de øvrige forsikringer opgøres pr. police.

Garantifonden anfører, at Garantifonden forud for iværksættelsen af opkrævning af bidrag skal udvikle et nyt opkrævningssystem, og opfordrer derfor til, at det klart fremgår af bemærkningerne, hvordan opkrævningen tænkes gennemført, herunder at det er hensigten, at bidraget opkræves pr. fuldtidsbeskæftigede pr. år, at bidraget kun opkræves for hele år, og at det første opkrævningsår bliver på baggrund af fuldtidsbeskæftigede i 2022.

Forsikring & Pension (F&P) støtter også forslaget om opdelingen af opgørelsen af bidraget for henholdsvis arbejdsulykkesforsikringer og øvrige forsikringer.

F&P bemærker, at det bør fremgå af bemærkningerne, hvordan opkrævningen tænkes gennemført, og at der bliver tale om bidrag pr. fuldtidsbeskæftigede pr. år, og at bidraget opkræves for hele år, så første opkrævning bliver for år 2022.

Kommentar

Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet ved beregning af de løbende bidrag skal tage højde for forskellen mellem arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden.

Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler om forsikringssekskabernes bidrag til Garantifonden, jf. § 3, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringssekskaber. Finanstilsynet har udnyttet bemyndigelsen til at udstede bekendtgørelse nr. 1437 af 5. december 2018 om bidrag til Garantifonden for skadesforsikringssekskaber, som forventes ændret som følge af lovforslaget.

Finanstilsynet vil i ændringsbekendtgørelsen tage stilling til, hvordan opkrævningen skal gennemføres samt, hvordan bidraget skal beregnes og opkræves for henholdsvis arbejdsulykkesforsikringer og øvrige forsikringer omfattet af Garantifonden.

Finanstilsynet vil inddrage både Garantifonden og F&P i udarbejdelsen af ændringsbekendtgørelsen.

3.2. Arbejdsmiljø

Forsikring & Pension finder det uhensigtsmæssigt, at forsikringsbranchen, og dermed indirekte arbejdsgiverne, skal dække konkursramte sekskabers forpligtelser i henhold til arbejdsmiljøloven.

Garantifonden finder, at dækning af arbejdsmiljøbidrag er langt fra Garantifondens formål.

Kommentar

Beskæftigelsesministeriet finder det naturligt, at Garantifonden overtager det konkursramte forsikringssekskabs forpligtelser i forhold til betaling af arbejdsmiljøbidrag. Arbejdsmiljøbidraget finansierer arbejdsmarkedets parters arbejdsmiljøindsats, som bl.a. omfatter tilskud til de fem branchefællesskaber for arbejdsmiljø, sekretariatsbetjening af Arbejdsmiljørådet mv. Arbejdsmiljøbidraget opkræves af alle forsikringssekskaber, som tegner arbejds-skadeforsikringer og direkte af selvforsikrede arbejdsgivere, som ikke har tegnet forsikring. Det samlede beløb, som er til rådighed for arbejdsmarkedets parters arbejdsmiljøindsats, varierer fra år til år og afhænger af de tilkendte godtgørelser i arbejds-skadesager over en 10-årig periode. Et forsikringssekskabs konkurs påvirker ikke det samlede beløb, som er rådighed for partsindsatsen, men en konkurs indebærer udlæg for staten og risiko for statslige merudgifter svarerende til de beløb, som det konkursramte forsikringssekskab skulle have bidraget med i arbejdsmiljøbidrag. Et forsikringssekskabs konkurs medfører i dag en utilsigtet forskydning mellem parternes og statens bidrag til partsindsatsen.

3.3. Garantifonden skal modtage et beløb i forbindelse med overtagelsen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand

Garantifonden anfører, at det af lovforslagets § 4, nr. 6, fremgår, at det beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver, skal fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand og godkendes af Finanstilsynet.

Garantifonden bemærker, at da krav ikke kan gøres gældende over for forsikringsselskaber for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, er det afgørende, at Finanstilsynet sikrer sig, at den uvildige undersøgelse giver et retvisende billede.

Kommentar

Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet skal godkende de udpegede sagkyndige personer, som skal foretage den uvildige undersøgelse.

Finanstilsynet vil vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige og er i besiddelse af de fornødne kompetencer og dermed kan udpeges som sagkyndige. Hvis Finanstilsynet vurderer, at de indstillede sagkyndige ikke er egnede eller uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Det centrale for Finanstilsynets vurdering af, om en sagkyndig er uvildig, vil være, om den sagkyndige har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorved der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om den sagkyndiges uvildighed.

Lovforslaget sikrer således, at Finanstilsynet kan afvise den eller de indstillede sagkyndige under hensynstagen til eventuelle interessekonflikter og manglende faglige kompetencer.

3.4. Garantifondens kreditorrolle

Garantifonden angiver, at det af lovforslagets § 1, nr. 18, fremgår, at Garantifonden skal anvende dividenden, modtaget fra konkursboerne, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaberne har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Dividenden fordeles forholdsmæssigt år for år, såfremt den ikke er tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav.

Garantifonden opfordrer til, at det for at undgå for store administrationsomkostninger og lette Garantifondens arbejde, herunder gøre samarbejdet med kurator smidigere og billigere, skal være muligt for Garantifondens bestyrelse at købe andre kreditorer ud.

Forsikring & Pension (F&P) har angivet samme bemærkninger som Garantifonden.

F&P anfører supplerende, at der ofte går mange år, før et forsikrings-selskabs bo er endeligt afsluttet og dividende dermed kan udbetales. Det vil herudover være en fordel for både konkursboet og Garantifonden at samle så meget som muligt under færrest mulige kreditorer, idet det både administrativt og juridisk vil gøre det lettere og derved opnå en omkostningsbesparelse.

For at mindske omkostningerne og samtidig styrke Garantifondens rolle som stor kreditor, opfordrer F&P til, at Garantifondens bestyrelse bemyndiges til at købe andre kreditorer ud af et konkursbo på markedsmæssige vilkår.

Kommentar

Det bemærkes, at Garantifonden allerede har mulighed for at indgå aftale om køb af fordringer fra øvrige kreditorer i konkursboer, hvor Garantifonden selv er kreditor, for dermed at styrke Garantifondens rolle som kreditor. Som følge heraf vil Garantifonden blandt andet kunne forbedre sin mulighed for at indgå aftaler med kurator i de pågældende konkursboer.

Præmissen for Garantifondens hørings svar synes at være, at forsikrings-selskaber, som skal modtage refusion af beløb efter den foreslåede § 5 c, stk. 3 i lov om en garantifond, indgår som kreditorer i konkursboerne. Dette er ikke tilfældet.

I relation til den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 18, herunder særligt den foreslåede § 5 c, stk. 3, i lov om en garantifond, vil Garantifonden overtage AES' krav mod konkursboer, som følge af at Garantifonden overtager arbejdsulykkesforsikringsbestandene fra AES. De forsikrings-selskaber, som tidligere ville have krav om refusion fra AES, vil herefter i stedet skulle modtage refusionen fra Garantifonden, når de pågældende konkursboer er endeligt opgjort, og Garantifonden har modtaget dividende. Når Garantifonden har modtaget dividende, skal dividenden fordeles blandt forsikrings-selskaberne i overensstemmelse med den foreslåede § 5 c, stk. 3, i lov om en garantifond. Der vil dermed ikke være tale om køb af fordringer mod konkursboet, men i stedet være tale om tilbageføring af midler til de forsikrings-selskaber, som har indbetalt til AES i forbindelse med AES' overtagelse af arbejdsulykkesforsikringsbestandene.

Hørings svaret forstås således, at Garantifonden ønsker at kunne indgå aftaler med de enkelte kreditorer, som kan være berettigede til refusion efter den foreslåede § 5 c, stk. 3, om fuld og endelig afklaring af mellemværen-det, inden konkursboet er endeligt opgjort, og Garantifonden har modtaget dividende.

Det vurderes formålstjenstligt, hvis Garantifonden har mulighed for at indgå aftaler om fuld og endelig afgørelse af mellemværendet med de enkelte forsikringsselskaber, som på et senere tidspunkt står til at modtage refusion i overensstemmelse med den foreslåede § 5 c, stk. 3. Det vurderes endvidere hensigtsmæssigt, at denne adgang begrænses til de tilfælde, hvor at de øvrige kreditorer giver samtykke til de enkelte aftaler. Baggrunden for dette er, at Garantifonden på tidspunktet for nærværende lovforslags fremsættelse administreres af F&P, som er en interesseorganisation, der blandt andet varetager sine medlemmers interesser. Det er ikke alle forsikringsselskaber, som kan være berettigede efter den foreslåede § 5 c, stk. 3, der er medlemmer af Forsikring og Pension, hvilket kan så tvivl om Garantifondens habilitet i forhold til indgåelse af aftaler. Formålet med kravet om samtykke fra de øvrige kreditorer, som kan være berettigede efter § 5 c, stk. 3, er derfor, at der ikke efterfølgende må kunne sås tvivl om Garantifondens habilitet i relation til de enkelte aftaler.

3.5. Garantifondens behandling af udenlandske selskaber

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Garantifonden) og Forsikring & Pension (F&P) anfører, at Garantifonden i dag er udfordret i forhold til at sikre dens krav i de udenlandske konkursboer og opfordrer til, at de danske myndigheder, herunder Finanstilsynet, hjælper Garantifonden med at sikre dens krav i de udenlandske konkursboer.

Garantifonden og F&P opfordrer herved til, at de retlige konsekvenser ved, at Garantifonden fremadrettet skal varetage sager fra EU/EØS-forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, beskrives nærmere i lovforslaget. F&P anfører, at Garantifonden bør få de nødvendige bemyndigelser til at dække skadelidte, ligesom de skal have mulighed for at sikre en andel i aktiverne i forsikringsselskabet.

Kommentar

Det følger af lovforslagets § 4, nr. 8, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et udenlandsk forsikringsselskab, som er notificeret til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark gennem filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal tages under administration af Garantifonden, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Lovgiver i Danmark har ikke mulighed for at gribe ind i retsordenen i andre lande, hvorfor der ikke kan indføres krav om, at det udenlandske forsikringsselskab, som ikke længere har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, skal overdrage aktiver sammen med arbejdsulyk-

kesforsikringsbestanden til Garantifonden. Som følge af, at lovgiver i Danmark ikke kan gribe ind i retsordenen i det pågældende land, vil en evt. overdragelse af en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et udenlandsk forsikringselskab ske på baggrund af dialog med selskabets hjemlige tilsynsmyndighed.

Det forhold, at selskabet har hjemsted i et andet EU/EØS-land kan derfor vanskeliggøre processen med at overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, de aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser samt beløb svarende til selskabets kapitalkrav, der vedrører de overførte aktiver og passiver, jf. den foreslåede § 230 a. Finanstilsynet vil i dialog med den relevante hjemlandsmyndighed koordinere processen foreskrevet i den foreslåede § 230 a, som omfatter udpegning af sagkyndige personer, som kan forestå en uvildig undersøgelse af forsikringselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand med henblik på at kunne fastslå, hvilke beløb forsikringselskabet skal overdrage til Garantifonden i forbindelse med Garantifondens overtagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

I det tilfælde, hvor forsikringselskabet ikke frivilligt overdrager de beløb, som det er pålagt i henhold til den foreslåede § 230 a, og hjemlandsmyndigheden ikke kan påbyde selskabet at foretage de nødvendige betalinger til Garantifonden, vil det være Garantifonden, som vil skulle tage de nødvendige juridiske skridt med henblik på at få inddrevet de skyldige beløb. Det kan betyde, at Garantifonden vil skulle udtage stævning mod forsikringselskabet og anlægge sag ved retten i forsikringselskabets hjemland.

3.6. Omkostningsstrukturen ved konkurser i danske forsikringselskaber

Garantifonden for skadesforsikringselskaber (Garantifonden) og Forsikring & Pension (F&P) opfordrer ligeledes til, at der ses nærmere på omkostningsstrukturen ved konkurser i danske forsikringselskaber.

Garantifonden bemærker endvidere, at da Garantifonden ikke selv har ansat personale til at administrere og foretage skadesbehandling af de sager, der er anmeldt, men endnu ikke færdigbehandlet inden forsikringselskabets konkurs, har Garantifonden indgået en aftale med et dansk forsikringselskab om varetagelsen af opgaven. Denne aftale er momspligtig, hvorfor Garantifonden, der ikke driver momspligtig aktivitet, belastes med en ikke fradragsberettiget moms.

Garantifonden anfører, at der i momsloven ikke er hjemmel til at sikre Garantifonden fradrag for momsen, og bemærker, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring (AES) i dag er omfattet af en særlig refusionsordning i be-

kendtgørelsen nr. 980 af 9. september 2019 om arbejdsmarkedets erhvervs-sikring, der sikrer, at AES får adgang til refusion via Finansministeriets momsreserve for så vidt angår ikke fradragsberettiget købsmoms i forbindelse med den selvejende institutions indkøb af varer og ydelser.

Garantifonden bemærker derfor, at en tilsvarende lovfæstet adgang til refusion bør overvejes for så vidt angår Garantifondens udgifter til ikke fradragsberettiget købsmoms.

Kommentar

Det vurderes, at en eventuel indførelse af en lovfæstet adgang til refusion for så vidt angår Garantifondens udgifter til ikke fradragsberettiget købsmoms ikke vedrører nærværende lovforslag. Erhvervsministeriet vil indgå i dialog med Garantifonden om forholdet.

3.7. Betaling til uforsikrede arbejdsgivere

Forsikring & Pension (F&P) har anført, at det bør præciseres i lovforslaget, hvordan Garantifonden er stillet i relation til finansiering af udgifter i tilfælde, hvor arbejdsgivere har undladt at opfylde deres forsikringspligt, jf. arbejdsskadesikringslovens § 52, stk. 1, eller hvor der er sket udbetaling i forbindelse med arbejdsulykker ved medhjælp, jf. lovens § 48, stk. 6. I henhold til arbejdsskadesikringsloven fordeles disse udgifter imellem forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, jf. §§ 48, stk. 6 og 51.

Kommentar

Beskæftigelsesministeriet har vurderet, at det er hensigtsmæssigt, at de nuværende regler på dette område opretholdes, således at Garantifonden ikke indgår som betalingspligtig i henhold til udgifter efter arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 6. Det skyldes, at forsikringsselskaberne har solidarisk finansieringspligt i forhold til disse udgifter – ligesom de ligeledes solidarisk finansierer udgiften til Garantifonden. Beskæftigelsesministeriet finder, at ordlyden i arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 6, i tilstrækkelig grad afgrænser kredsen af betalingspligtige, og vurderer derfor ikke, at der er behov for yderligere præcisering heraf.

3.8. Udgifter til Ankestyrelsens administration

Forsikring & Pension (F&P) anfører, at udgifter til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring og Ankestyrelsens administration skal finansieres af arbejdsskadesikrings-selskaber og selvforsikrede arbejdsgivere, jf. arbejdsskadesikringslovens § 59.

F&P bemærker, at der i lovforslaget kun henvises til, at Garantifonden skal refundere de beløb, som forsikringsselskaberne har betalt til AES for ad-

ministrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene, hvorfor det bør sikres, at de udgifter der betales til Ankestyrelsen ligeledes er omfattet af lovforslaget.

Kommentar

Med overgangen fra AES til Garantifonden er der ikke tilsigtet en ændring i dette forhold. Erhvervsministeriet imødekommer derfor F&Ps bemærkning, således at det fremgår af lovforslaget, at Garantifonden også skal refundere de beløb, som forsikringsselskaberne har betalt til Ankestyrelsen i forbindelse med, at et forsikringsselskab har fået inddraget sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

3.9. Skadesforsikringsselskabet får trukket sin tilladelse eller går konkurs

Forsikring & Pension (F&P) anfører, at Garantifonden med lovforslaget ligeledes skal træde til, hvis et skadesforsikringsselskab, der har tegnet ulykkesforsikringer, får inddraget sin tilladelse. F&P opfordrer derfor til, at både det forhold, at Garantifonden træder til i tilfælde af konkurs, og i tilfælde af, at forsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, konsekvent nævnes i hele lovforslaget, hvor det er relevant.

Ligeledes opfordrer F&P til, at den i lovforslaget forekommende bisætning ”hvor et forsikringsselskab bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed” tidsmæssigt vendes om, så inddragelse af tilladelsen nævnes først.

Kommentar

Garantifonden overtager en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Dette adskiller sig fra øvrige forsikringsformer, der er omfattet af Garantifondens dækningsområde, idet Garantifondens overtagelse af forsikringsbestandene sker på tidspunktet for skadesforsikringsselskabets konkurs.

Da inddragelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed som det klare udgangspunkt vil ske uafhængigt af spørgsmålet om konkurs, anses det ikke for at være et spørgsmål om tidsprioritet, men et spørgsmål om to forskellige situationer.

3.10. Præcisering af, hvilket materiale der skal overdrages fra Arbejdsmarkedets erhvervsikring til Garantifonden

Arbejdsmarkedets erhvervsikring (AES) ønsker det præciseret, at AES ved overførslen af ansvarsområdet til Garantifonden overdrager materiale

til Garantifonden, som er relateret til AES' varetagelse af administrationen af forsikringsbestande efter arbejdsskadesikringslovens § 54, og at der ikke vil ske overdragelse af sagsmateriale relateret til AES' kerneopgave.

Kommentar

Beskæftigelsesministeriet er enig i, at det alene er materiale, som relaterer sig til AES' opgavevaretagelse efter arbejdsskadesikringslovens § 54, som skal overføres til Garantifonden. På baggrund af AES' bemærkninger er dette blevet præciseret yderligere i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 13, stk. 3.

3.11. Hjemmel til at udstede regler om visse undersøgelser foretaget af forsikringsselskaber

Forbrugerrådet Tænk (FBR Tænk) finder det positivt, at der med lovforslaget indføres en mere detaljeret regulering af området, herunder særligt at Finanstilsynet fremadrettet kan føre tilsyn med og håndhæve regler i bekendtgørelsesform på et område, som hidtil har været ureguleret, bortset fra branchekodeks og generelle regler i lovgivningen.

FBR Tænk så dog hellere, at man helt forbød forsikringsselskaber at foretage skjulte personobservationer af forsikringskunder, da denne metode er ganske indgribende og har karakter af egentlig efterforskning. En opgave, som det normalt er politiet, der varetager, herunder med de retssikkerhedsmæssige principper, som er forbundet hermed. De forbrugere, som har været overvåget på denne måde, føler det ofte særdeles grænseoverskridende og ubehageligt. Det er ikke alle tilfælde, hvor der viser sig at "være noget at komme efter", og Ankenævnet for Forsikring har også underkendt selskaber, som gennem personobservationer mener at have dokumenteret forsikringssvindel.

Forsikring & Pension (F&P) har forståelse for erhvervsministerens ønske om at indsætte en ny hjemmelsbestemmelse som den foreslåede og udtrykker generel tilfredshed med afvejningen mellem hensynet til, at kunderne skal behandles ordentligt, og muligheden for at komme forsikringssvindel til livs.

F&P finder, at definitionen af "undersøgelse" i lovforslagets bemærkninger er unødigt bred og foreslår den ændret. Regulering af forsikringsselskabers undersøgelser bør koncentrere sig om de undersøgelser, der opleves som indgribende overfor skadelidte, da der ellers vil være risiko for, at helt almindelige processer for skadebehandling omfattes. Når forsikringsselskaber modtager skadesanmeldelser, opgiver skadelidte samtidig en række oplysninger. Almindelig sagsbehandling vil kunne omfatte kontrol af disse

oplysninger, da forsikringssselskabet skal sikre, at udbetaling af erstatning eller løbende ydelse sker på korrekt grundlag.

Derfor foreslår F&P, at lovbemærkningerne omformuleres, så det fremgår, at definitionen af *undersøgelse* fastlægges på bekendtgørelsesniveau. Desuden foreslår F&P følgende formulering som erstatning for de nuværende lovbemærkninger: *”særlig undersøgelse omfatter ikke almindelig kontrol af skadelidtes oplysninger i forbindelse med den normale behandling af skades anmeldelser eller den løbende opfølgning på sagen, som finder sted, når forsikrings- og pensionsselskaber udbetaler løbende ydelser. Ved særlige undersøgelser forstås undersøgelser, som de fleste skadelidte vil opfatte som indgribende, det vil sige personobservationer og behandling af oplysninger om skadelidte fra sociale medier, som selskabet tillægger vægt ved bedømmelse af sagen til ugunst for skadelidte”*

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forsikringssselskabet ikke kan stoppe udbetalinger, uden at have varslet kunden herom. F&P støtter, at en kunde eller skadelidt skal have adgang til at stille spørgsmål m.v., inden selskabet har lagt sig fast på en endelig vurdering af sagens fakta. F&P finder det dog urimeligt, hvis løbende udbetalinger skal fortsætte i mange uger, efter forsikringssselskabet har konstateret og dokumenteret, at skadelidte ikke er berettiget til udbetaling(er) fra selskabet, da der i nogle sager er der tale om betydelige beløb, og selskaberne ofte står i situationer, hvor en skadelidt ikke reagerer på selskabets henvendelser over længere perioder.

F&P foreslår derfor, at bestemmelsen om høring af skadelidte (i de kommende regler fastsat ved bekendtgørelse) bør tage højde for disse specifikke situationer, f.eks. ved at tilføje, at høringsperioden forkortes, når selskabet har dokumentation for straffelovsovertrædelser, som selskabet vurderer føre til politianmeldelse. Som minimum foreslår F&P, at løbende udbetalinger bør kunne sættes i bero, til sagen er endeligt belyst, når der er tale om sager, hvor selskabet har dokumenteret omfattende uoverensstemmelser mellem de foreliggende oplysninger og skadelidtes påstande.

F&P anfører videre, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at der i en kommende bekendtgørelse kan *”fastsættes regler, som sikrer, at en skadelidt får indsigt i det indsamlede dokumentationsmateriale og mulighed for at kommentere herpå”*. F&P bemærker, at de imødeser, at der på bekendtgørelsesniveau tages højde for de undtagelser fra indsichtsret og oplysningsforpligtelse, som også følger af databeskyttelsesforordningen.

F&P foreslår afslutningsvist, at der indføres mulighed for underretning af offentlige myndigheder, når forsikrings- og pensionsselskaber konstaterer grove tilfælde af forsikringssvindel ved at indsætte hjemmel hertil i lov om

finansiel virksomhed. I dag forhindrer forbuddet mod videregivelse af oplysninger i lov om finansiel virksomhed § 117, forsikringsselskabet i at dele oplysninger. Det er branchens erfaring, at der i mange sager om forsikringssvindel også ses tegn på socialt bedrageri, og et bedre tværgående samarbejde med de offentlige myndigheder vil kunne bidrage til bedre opklaring af disse sager og ikke mindst have en forebyggende effekt. F&P anfører, at kommunerne også ønsker denne mulighed.

I 2018 blev der fremsat forslag til en folketingsbeslutning om underretningspligt for forsikringsselskaber til offentlige myndigheder i sager om forsikringssvindel. Fra dialog med Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering er det F&Ps forståelse, at styrelsen i 2020 fortsat er ved at belyse de juridiske aspekter af dette forslag.

Kommentar

Et forbud, mod at forsikringsselskaber må foretage skjult personobservation, vurderes at være en uhensigtsmæssig løsning. Det vil medføre en skævvridning i forhold til andre virksomheders muligheder for at foretage efterforskningslignende undersøgelser, da det i dag er lovligt, så længe man overholder reglerne i henholdsvis straffeloven, tv-overvågningsloven og databeskyttelsesreglerne. Desuden vil andre kunder vil skulle betale mere for deres forsikringer, hvis nogle kunder snyder og uberettiget bliver tilkendt erstatning. Et forbud mod personobservation vil gøre det svært for selskaberne, at undersøge sådanne tilfælde af snyd.

Hvis der skal indføres et forbud mod at foretage skjult personobservation bør det overvejes at indføre det for alle virksomheder og personer. Et sådant forbud vil skulle indføres i lovgivning, som henhører under Justitsministeriets ressort og ikke i den finansielle lovgivning. Politiet efterforsker alene strafferetlige sager, fx sager om økonomisk kriminalitet, herunder forsikringssvindel. Der vil derfor være tale om en helt ny og artsfremmed opgave, hvis politiet skulle undersøge, hvorvidt en borger er blevet så rask, at vedkommende ikke har ret til sin invalidepension.

Hjemmelsbestemmelsen giver ministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om de procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte. Det er i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse anført, at begrebet, at "ved visse undersøgelser skal forstås undersøgelser, hvor der indsamles oplysninger uden den skadelidtes viden". I forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen vil det blive vurderet, om det er muligt nærmere at fastlægge, hvilke typer undersøgelser der ikke bør være omfattet af reglerne, samtidig med at beskyttelsen af skadelidte opretholdes.

En vurdering af, om det bør være lovligt for forsikringselskaber at videregive fortrolige kundeoplysninger til kommuner eller andre offentlige myndigheder med henblik på at forhindre snyd med sociale ydelser, bør foretages i regi af det ressortansvarlige ministerområde, som i dette tilfælde er Beskæftigelsesministeriet. Høringssvaret er sendt videre til Beskæftigelsesministeriet til orientering.

Både F&P og FBR Tænk har anført ønsker til reglerne, der skal fastsættes på baggrund af den foreslåede hjemmelsbestemmelse. Det kan oplyses, at Erhvervsministeriet og Finanstilsynet allerede er i dialog med både F&P og FBR Tænk om den nye bekendtgørelse, der skal udmønte hjemmelsbestemmelsen. Erhvervsministeriet og Finanstilsynet vil inddrage de rejste forhold i de videre overvejelser i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen forventes sendt i offentlig høring umiddelbart efter, at dette lovforslag er fremsat.

3.12. Regulering af crowdfundingtjenesteudbydere

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) støtter tilføjjelsen i lov om finansiel virksomhed af det foreslåede nye afsnit om crowdfundingtjenesteudbydere i lyset af den nye forordning på området og har ikke bemærkninger til de foreslåede nye lovbestemmelser.

DAFINA opfordrer dog til, at der i højere grad i lovbemærkningerne, i en kommende vejledning eller lignende fra Finanstilsynet tages stilling til samspillet mellem den nuværende danske regulering på området og den nye crowdfundingforordning. DAFINA fremhæver, at fokus bør være på danske crowdfundingplatforme, som allerede har eller ønsker at ansøge om tilladelse efter lov om betalinger.

DAFINA anfører yderligere, at det er DAFINA's opfattelse, at der bør ske en tilpasning i selskabsloven mht. det danske forbud mod at udbyde kapitalandele/anparter i anpartsselskaber til offentligheden. Dette med henblik på, at det bliver muligt at udbyde crowdinvestmet/investeringsbaseret crowdfunding herhjemme i forhold til både aktier i aktieselskaber og anparter i anpartsselskaber.

Kommentar

DAFINAs kommentar om den nuværende danske regulering på område forstås at vedrøre lånebaserede crowdfundingtjenesteudbydere, der også udbyder betalingstjenester. Der skal i den forbindelse skelnes mellem aktiviteter reguleret i lov om betalinger og aktiviteter reguleret i den nye crowdfundingforordning.

Tilladelseskravene under crowdfundingforordningen vedrører alene de såkaldte crowdfundingtjenester, herunder udbud af lånebaseret crowdfunding, og ikke eventuelle betalingstjenester, der ydes i tillæg hertil.

Det fremgår af præambel 35 i crowdfundingforordningen, at virksomheder med tilladelse som pengeinstitut, værdipapirhandler, e-pengeinstitut eller betalingsinstitut også kan opnå tilladelse i henhold til crowdfundingforordningen. Lånebaserede crowdfundingplatforme, der også udbyder betalingstjenester, vil derfor fortsat skulle have tilladelse under lov om betalinger ud over den nye tilladelse som crowdfundingtjenesteudbyder.

I takt med at praksis på området fastlægges, vil Finanstilsynet vurdere behovet for at udarbejde en vejledning på området.

Det bemærkes, at DAFINAs kommentar angående forslag til ændringer af selskabsloven ligger udenfor indeværende lovforslag, men Erhvervsministeriet tager betragtningen til efterretning. Der vil dog være behov for at undersøge problemstillingen nærmere.

3.13. Implementeringen af cross border-direktivet

EjendomDanmark og Finans Danmark bemærker begge, at det generelt er positivt med en direktivnær implementering, men efterspørger i højere grad uddybning af bestemmelserne i lovforslagets bemærkninger og understreger behovet for udfyldende bemærkninger eksempelvis i form af vejledninger. EjendomDanmark opfordrer Finanstilsynet til at undersøge behovet herfor.

Finans Danmark bemærker, at det følger af cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, at der ændres i FAIF-direktivets bilag IV. I lovforslaget fremgår kun den ene ændring, der er implementeret ved § 81, stk. 2, nr. 9, som er cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra i. Det betyder, at der mangler implementering af cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra j.

Kommentar

Det vurderes, at bemærkningerne indeholder tilstrækkelig supplerende og uddybende information. I tillæg hertil, vurderes der at kunne ske afklaring af eventuelle fortolkningstvivil gennem praksis.

Det anerkendes dog, at der senere kan vise sig et behov for, at lovforslagets bestemmelser uddybes yderligere end hvad allerede fremgår af lovforslagets bemærkninger. Det vil løbende blive vurderet, om der opstår et sådant behov herunder i form af en vejledning.

Det bemærkes desuden, at Cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra j, er implementeret ved lovforslagets § 5, nr. 4.

3.14. Afgrænsning af målgruppen for præmarkedsføring

EjendomDanmark bemærker, at det forekommer ulogisk, at en forvalter kan markedsføre sig over for semi-professionelle investorer uden særskilt tilladelse, jf. FAIF-lovens § 5, stk. 5, når præmarkedsføring ikke kan ske over for semi-professionelle investorer uden at forvalteren har en tilladelse.

EjendomDanmark bemærker, at semi-professionelle investorer erfaringsmæssigt udgør et markant kundesegment for danske forvaltere af ejendomsfonde, og at det potentielt kan have negative økonomiske og administrative konsekvenser, hvis ikke forvaltere har adgang til at teste interessen for nye investeringsstrategier overfor dette segment.

Kommentar

Det bemærkes, at udgangspunktet er, at andele i en alternativ investeringsfond ikke kan markedsføres over for detailinvestorer, medmindre forvalteren har opnået en særlig tilladelse hertil. Der kan imidlertid ske markedsføring over for ledere, direktører eller andre ansatte hos en forvalter af alternative investeringsfonde i konkrete alternative investeringsfonde, som den pågældende er involveret i forvaltningen af, eller andre investorer, som forpligter sig til at investere mindst 100.000 euro (semi-professionelle investorer) og skriftligt i et andet dokument end den kontrakt, der skal indgås om investeringsforpligtelsen, erklærer, at de er bekendt med de risici, der er forbundet med den påtænkte forpligtelse eller investering.

Baggrunden for dette er, at det vurderes, at investorer, der enten beskæftiger sig med den pågældende fond eller forpligter sig til at investere mere end 100.000 euro, og som erklærer at være bekendt med de risici, der er forbundet med forpligtelsen eller investeringen, er i stand til at kunne forstå kompleksiteten og risikoen forbundet med deres investering. Det bemærkes, at der i relation hertil er tale om markedsføring af en allerede etableret fond.

I relation til præmarkedsføring gælder imidlertid et særligt beskyttelses-hensyn over for detailinvestorer, uanset hvor meget disse investerer. Baggrunden herfor er, at præmarkedsføring indebærer, at en forvalter af en alternativ investeringsfond kan afprøve investorinteressen for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi, der endnu ikke er et færdigt produkt. Det vurderes, at dette stiller særlige krav til den investorgruppe, som præmarkedsføringen henvender sig til, hvorfor præmarkedsføring alene kan ske over for professionelle investorer.

Præmarkedsføring vil heller ikke kunne ske overfor den gruppe af investorer, der består af direktører eller andre ansatte hos en forvalter af alternative investeringsfonde i konkrete alternative investeringsfonde, som den pågældende er involveret i forvaltningen af. Præmarkedsføring er som nævnt forvalterens mulighed for at afprøve investorinteressen i en investeringsidé eller investeringsstrategi, som endnu ikke er et færdigt produkt. Der er således ikke direktører eller andre ansatte, der kan være involveret i forvaltningen af en sådan fond, da den endnu ikke er etableret.

3.15. Indledende møder i relation til præmarkedsføring

EjendomDanmark bemærker, at det i lovens bemærkninger bør præciseres, hvorvidt indledende møder, inden der foreligger Private Placement Memorandum el. lign., er at betragte som præmarkedsføring.

Kommentar

Indledningsvist skal det bemærkes, at der er tale om en direktivnær implementering af bestemmelsen i cross-border direktivets art. 30, litra a, vedrørende præmarkedsføring.

Med den foreslåede § 88 a, sker der en negativ afgrænsning af hvilke elementer, der skal inddrages ved en fortolkning af, hvornår der foreligger præmarkedsføring, hvilket sætter forvalteren i stand til at agere inden for rammerne heraf. Det vurderes, at lovforslaget er tilstrækkeligt for en fortolkning af, hvorvidt et givent møde eller dokument er at anse for at være præmarkedsføring.

3.16. Betingelser for opsigelse af en markedsføringsaftale

EjendomDanmark efterspørger, at det i videre omfang fremgår af lovens bemærkninger, hvilke civilretlige konsekvenser anmeldelsespligten i lovforslagets § 5, nr. 7, vil få for aftaleforholdet mellem forvalteren af den alternative investeringsfond og den alternative investeringsfond.

EjendomDanmark spørger, om lovtæksten skal forstås således, at det påhviler forvalteren at sikre, at en markedsføringsaftale – civilretligt – kun kan blive bragt til ophør, hvis de pågældende betingelser er opfyldt. Eller om kravet skal forstås således, at der påhviler forvalteren en pligt til at anmelde ophøret (uanset årsag) overfor Finanstilsynet, og herefter iværksætte de i bestemmelsen angivne foranstaltninger.

Kommentar

Det bemærkes indledningsvist, at den foreslåede bestemmelse i FAIF-lovens § 87 a, ikke har til hensigt at regulere det inter-partes aftaleforhold

mellem forvalteren og den alternative investeringsfond i videre omfang, end hvad fremgår af bestemmelsen.

Kravet i den foreslåede § 87 a skal forstås således, at der påhviler forvalteren en pligt til at indberette ophøret af en markedsføringsaftale, uanset årsagen til ophøret, dog først når de angivne betingelser er opfyldt. Af de to fortolkningsmuligheder, som EjendomDanmark opstiller, er det således den sidste fortolkningsmulighed, som er korrekt.

Det vurderes, at lovforslaget i tilstrækkelig grad definerer, hvornår forvalteren af en alternativ investeringsfond har pligt til at anmelde ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring.

3.17. Betingelser for en forvalters præmarkedsføring af alternative investeringsfonde

EjendomDanmark efterspørger, at lovforslagets bemærkninger uddybes i relation til den foreslåede § 88 a, herunder særligt i relation til reglerne om de oplysninger og dokumenter, der skal gives til potentielle investorer.

Særligt efterspørger EjendomDanmark, hvorledes den foreslåede § 88 a, stk. 2, nr. 1, hvorefter en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde ikke må foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond, skal forstås.

EjendomDanmark bemærker, at kriteriet har et subjektivt element, og at det i sidste ende er op til den enkelte investor at vurdere, hvilket informationsgrundlag, der ifølge vedkommende er tilstrækkeligt for at kunne foretage en investeringsbeslutning. Hertil efterspørger EjendomDanmark nogle illustrative eksempler på, hvilke oplysninger, der kunne være tale om.

Kommentar

Det bemærkes indledningsvist, at det er korrekt, at bestemmelsen har et skønselement, hvorfor der nødvendigvis skal foretages en konkret og individuel vurdering af, hvornår de pågældende oplysninger er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig.

Det bemærkes endvidere, at der i en sådan vurdering, skal indgå en række faktorer, der alle bør vægtes i forhold til den pågældende situation og omstændighederne i øvrigt. Der er i den foreslåede bestemmelse og i lovforslagets specielle bemærkninger anført en række eksempler på materiale, som oplysningerne ikke må have karakter af, herunder tegningsformularer eller lignende dokumenter, både i udkast og i endelig form, stiftelsesdoku-

menter, prospekter eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form, og at præmarkedsføringsmaterialet heller ikke må være et reelt udbud eller tilbud af fonden.

Det vurderes på den baggrund, at lovforslaget i tilstrækkelig grad indeholder konkrete eksempler og fortolkningsbidrag, der afgrænser fortolkningen af begrebet og sætter forvalteren i stand til at foretage en vurdering af, hvorvidt de pågældende oplysninger er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond.

3.18. Tegning inden for 18 måneder efter påbegyndt præmarkedsføring

EjendomDanmark efterspørger en uddybning af § 88 a, stk. 6, i FAIF-loven, hvorefter professionelle investorer eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af præmarkedsføring. Dermed vil forvalteren være underlagt den almindelige anmeldelsesprocedure om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investoren tegner i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen. EjendomDanmark efterspørger en uddybning af, hvornår en alternativ investeringsfond kan anses for etableret som et resultat af præmarkedsføringen.

Kommentar

Den foreslåede bestemmelse i § 88 a, stk. 6, i FAIF-loven indebærer, at hvis professionelle investorer investerer i en alternativ investeringsfond inden for 18 måneder efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring af den pågældende fond, og fonden er etableret som resultat af præmarkedsføringen, er forvalteren underlagt den almindelige anmeldelsesprocedure for grænseoverskridende markedsføring.

Det vil være en konkret og individuel vurdering, hvornår en alternativ investeringsfond må anses for at være etableret som resultat af præmarkedsføringen. I en sådan vurdering må nødvendigvis indgå det konkrete præmarkedsføringsmateriale og de øvrige omstændigheder i relation til dels præmarkedsføringen og etableringen af fonden.

Det vurderes, at lovforslaget er tilstrækkeligt til at sætte forvalteren i stand til at foretage denne vurdering.

3.19. Outsourcingregler gælder ikke for pengeinstitutter m.fl. ved MitID

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) bemærker, at det bør præciseres i lovforslaget, at outsourcingbekendtgørelsen heller ikke finder anvendelse på

virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af andre eID-løsninger end MitID-løsningen eller af andre lovmæssige identifikationsløsninger i forbindelse med virksomhedernes efterlevelse af reglerne om stærk kundeautentifikation. Formålet med præciseringen er at undgå diskrimination mellem MitID-løsningen og andre internationale eID-løsninger.

Desuden ønsker DAFINA præciseret i lovforslaget, evt. blot i lovbemærkningerne, at to forhold ikke bliver betragtet som outsourcing: Dels virksomhedernes brug af den nu obligatoriske stærke kundeautentifikation og virksomhedernes nødvendige samarbejder i så henseende, dels tredjepartsudbydernes samarbejder med udstedere af de obligatoriske certifikater til identifikation i forbindelse med tredjepartsadgangen efter betalingsloven/PSD2.

Kommentar

Høringsvaret forstås således, at DAFINA primært ønsker, at forslaget udstrækkes til også at gælde de situationer, hvor virksomheder anvender andre eID-løsninger end MitID-løsningen.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at gældende lovgivning for finansielle virksomheder bliver overholdt i tilfælde af, at en leverandør varetager opgaver på vegne af en finansiel virksomhed.

MitID-løsningen vil blive reguleret ved lov og vil være under tilsyn af Digitaliseringsstyrelsen. Dermed vurderes det, at hensynene bag outsourcingreglerne allerede vil være varetaget, når pengeinstitutter m.fl. anvender MitID-løsningen. Desuden kan det være vanskeligt at forene de gældende almindelige outsourcingkrav, som f.eks. krav til indholdet af parternes kontrakt, med kravene til MitID.

I modsætning til MitID er andre eID-løsninger ikke reguleret ved den kommende lovgivning om MitID og er ikke underlagt Digitaliseringsstyrelsens krav og tilsyn. Dermed er der hverken grundlag eller behov for at regulere overlap mellem andre eID-løsninger og outsourcingreglerne.

Det bemærkes i øvrigt, at lovforslaget udtrykkeligt ikke tager stilling til, om der er tale om outsourcing, når pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, forsikringselskaber, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, operatører af regulerede markeder, e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter foretager autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen. Lovforslaget fastslår alene, at outsourcingreglerne ikke finder anvendelse på de situationer.

Ved lovforslaget tages der heller ikke stilling til, om brug af andre autentifikationsløsninger end MitID er outsourcing. Det kan være tilfældet, uagtet at brug af stærk kundeautentifikation er obligatorisk. Der er intet, der hindrer en betalingstjenesteudbyder i at udvikle sin egen autentifikationsløsning, og autentifikationsløsninger kan derfor anses som outsourcing, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Derudover vurderes det, at udstedelse af de nævnte certifikater ikke er outsourcing, hvorfor der ikke er behov for at tydeliggøre dette. DAFINA's forslag om at præcisere, at to forhold vedrørende stærk kundeautentifikation og tredjepartsudbydernes samarbejder ikke er outsourcing, kan ikke følges. Endelig bemærkes, at de to forslag ligger udenfor lovforslagets område.

3.20. Udbydere af tjenester med virtuelle valutaer

Forbrugerrådet Tænk (FBR Tænk) støtter forslaget i lovforslagets § 7, nr. 1, (§ 1, stk. 1, nr. 25-27, i hvidvaskloven) om at udvide hvidvasklovens anvendelsesområde til at omfatte samtlige udbydere af tjenester med virtuel valuta, som det også anbefales af Financial Action Task Force (FATF), da lovgivning vedrørende hvidvask og terrorfinansiering bør tilstræbes at være teknologineutral.

FBR Tænk bemærker, at Erhvervsministeriet bør afsætte flere ressourcer til Finanstilsynets håndhævelse af reglerne om virtuel valuta, da det forventes, at det i praksis kan være svært at sikre overholdelse af loven på dette område på grund af den internationale decentralisering blandt udbydere af tjenester med virtuel valuta.

Kommentar

De nævnte udbydere af tjenester med virtuel valuta vil blive underlagt Finanstilsynets hvidvasktilsyn. Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhederne på et risikobaseret grundlag, hvilket betyder, at Finanstilsynet har særligt fokus på de virksomheder og brancher, hvor risikoen for hvidvask og finansiering af terrorisme er størst. I Finanstilsynets risikovurdering indgår blandt andet de nationale og supranationale risikovurderinger for henholdsvis hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det følger af Europa-Kommissionens Supranationale risikovurdering for hvidvask og finansiering af terrorisme, at risikoen for henholdsvis hvidvask og terrorfinansiering i relation til virtuelle valutaer er betydelig, hvilket vil indgå i Finanstilsynets risikovurdering af – og dermed tilrettelæggelsen af tilsynet med – udbydere af tjenester med virtuel valuta.

3.21. Skærpelse af kontantforbuddet

Forbrugerrådet Tænk (FBR Tænk) støtter hensigten med lovforslaget, men bemærker, at indsatsen skal være proportional. Forslaget vil begrænse forbrugeres mulighed for at betale kontant, og ikke alle forbrugere har mulighed for at betale digitalt.

FBR Tænk bemærker endvidere, at forbrugere helt legitimt, særligt grundet bankernes negative renter, kan vælge at opbevare kontanter i hjemmet. De vil dermed have behov for at foretage større køb med kontanter, hvilket har et vist omfang ifølge Nationalbankens undersøgelser. FBR Tænk finder dog, at lovforslagets begrundelse for ændringen, nemlig at skærpelsen primært vil have virkning overfor kriminelle, er saglig.

AutoBranchen Danmark (ABD) bemærker, at der er mange almindelige borgere, især fra den ældre generation, der foretrækker at betale kontant og at opbevare dele af deres opsparing i kontanter. ABD anfører, at de fortsat skal have mulighed for at kunne betale med kontanter op til det nugældende loft på 49.000 kr. pr. transaktion.

ABD anfører endvidere, at mange borgere oplever at måtte betale negative renter i banken for at have deres penge stående. ABD påpeger, at det giver nogle borgere et incitament til ikke at have deres penge i banken, og at de dermed ikke vil have mulighed for at benytte bankoverførsel eller kreditkort, samt at det vil afskære dem fra at handle med større kontante summer, hvis grænsen for at betale med kontanter sænkes.

Endeligt bemærker ABD, at for deres medlemmer vil problemet blive størst ved handler med udenlandske personer eller virksomheder, hvor bilen efterfølgende skal eksporteres til udlandet. ABD anfører, at køberen ved disse handler som oftest først betaler, når de har besigtiget bilen fysisk for at sikre sig, at varen er som aftalt. ABDs medlemmer foretrækker at modtage købesummen kontant (under 50.000 kr.), idet der kan være risiko for, at bilforhandleren udsættes for dankortsvindel, hvis der betales med dankort.

Endeligt efterspørger ABD, at Finanstilsynet sammen med andre relevante myndigheder undersøger muligheden for sammen med EU at udvikle en digital løsning, der kan gøre samhandlen i EU bedre, sikrere og hurtigere end de nuværende elektroniske betalingsløsninger.

Dansk Erhverv (DE) anerkender, at kontanter spiller en rolle i forbindelse med hvidvask og finansiering af terrorisme. DE bemærker, at kontanter imidlertid udgør et ikke uvæsentligt betalingsmiddel for en række kunder, hvilket muliggøres af den kontantpligt, som har eksisteret siden 1984. DE anfører, at der er behov for, at Folketinget ikke alene ser på en eventuel nedsættelse af beløbet i kontantforbuddet i hvidvasklovens § 5, men tillige

samtidig forholder sig til, at butikkerne fortsat er forpligtede til at modtage kontanter, jf. lov om betalinger § 81.

DE bemærker videre, at så længe der er en kontantpligt, vil virksomheder være nødsaget til at modtage og ligge inde med kontanter, som de som følge af nærværende forslag ikke uden betydelige byrder og omkostninger vil kunne komme af med. En nedsættelse af kontantforbuddet skal derfor følges med en fjernelse af kontantpligten.

DE bemærker, at kontanter oftere skal indsættes i banker, da de erhvervsdrivende, som modtager kontanter, ikke kan bruge større beløb til at købe varer for engros. Dette besværliggøres af, at der er færre bankfilialer. Hertil bemærkes, at bankerne opkræver gebyr for at håndtere kontantbetalinger, og at antallet af disse vil stige, hvis kontantforbuddet sænkes, fordi store kontantbeløb ikke kan bruges i engrosleddet. Når større kontantbeløb ikke kan bruges i engrosleddet, vil de erhvervsdrivende have flere kontanter stående i banken og blive ramt af negative renter fra 1. januar 2021. Hertil kommer, at engrosleddet modtager kontanter fra detailleddet, og i sådanne tilfælde bliver der ikke sjældent købt for mellem 20.000 og 50.000 kr. i kontanter.

Endeligt bemærker DE, at det fortsat bør være muligt at tage imod betaling med kontanter – også mellem 20.000 og 50.000 kr. – så længe sælgeren kender kunden, altså gennemfører kundekendskabsprocedurer, f.eks. ved at lave en simpel registrering af kunder, der gennemfører handler med kontanter på mellem 20.000 og 50.000 kr.

DE foreslår på den baggrund, at lovændringen udgår og i stedet for drøftes i sammenhæng med en mulig ændring af § 81 i lov om betalinger, samt at erhvervslivet inddrages i drøftelserne.

Den Europæiske Centralbank (ECB) bemærker, at kontanter fortsat spiller en vigtig rolle i samfundet, selv om elektroniske betalingsinstrumenter i stigende grad anvendes til detailbetalinger i medlemsstaterne, herunder Danmark. Den digitale omstilling er i fuld gang, og Danmark er et af de mest digitaliserede lande i verden, hvilket bl.a. muliggør brugen af alternative betalingsmåder.

ECB anerkender, at der generelt findes andre lovlige midler til betaling af pengegæld i Danmark, der har samme fordele, som kontanter, også over den foreslåede grænse. ECB noterer sig i øvrigt, at forslaget om at nedsætte kontantforbuddet kun finder anvendelse på erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for hvidvaskloven. ECB bemærker, at man glæder sig over, at det ikke er hensigten, at denne begrænsning skal finde anvendelse på betalinger mellem forbrugere.

ECB vurderer på den baggrund, at lovforslaget er forholdsmæssigt i forhold til de forfulgte mål, og at det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

ECB bemærker imidlertid, at det ikke er muligt at vurdere, om den foreslåede nedsættelse af kontantforbuddet er effektiv, da dette ikke er underbygget i bemærkningerne til lovforslaget, ligesom virkningen af nedsættelse af kontantforbuddet i 2013 fra 100.000 kr. til 50.000 kr. ikke er præciseret.

Endelig bemærker ECB, at det bør sikres, at der er tilstrækkelig fleksibilitet til at kunne afvikle betalingsforpligtelser kontant i tilfælde af nødsituationer, hvor alternative betalingsmidler er midlertidigt ude af drift.

Kommentar

Formålet med lovforslaget er at imødegå den fortsat høje risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, som er forbundet med kontantbetalinger.

Det fremgår af Europa-Kommissionens supranationale risikovurdering 2019 SNRA II, at kontantbetalinger udgør et meget betydeligt trusselsniveau for hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det bemærkes, at nærværende lovforslag ikke er til hinder for, at borgere mv. kan hæve og opbevare summer af deres opsparing kontant. Bestemmelsen regulerer alene erhvervsdrivendes, som ikke er omfattet af hvidvaskloven, mulighed for at modtage kontantbetalinger. Det bemærkes desuden, at den foreslåede grænse for kontantforbuddet er fastsat på baggrund af en helhedsvurdering, hvor hensynet til henholdsvis bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme og borgeres mulighed for at betale kontant med forholdsvis store summer samt erhvervsdrivendes mulighed for at modtage forholdsvis store kontantbetalinger er inddraget.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, følger det af Nationalbankens rapport fra 2019, at "Der bliver længere mellem kontantbetalinger", og kun 16 pct. af betalingerne i fysisk handel blev foretaget med kontanter i 2019, svarende til hver 6. betaling. Til sammenligning var næsten halvdelen af betalingerne i fysisk handel med kontanter i 2009. Det fremgår desuden af Nationalbankens analyse, at særligt de ældste borgere har drevet udviklingen, idet 40 pct. af betalingerne foretaget af de 70-79-årige blev foretaget med kontanter i 2017. Det tal blev næsten halveret til 22 pct. i 2019.

Anvendelsen af kontanter til brug for betaling er således faldende.

I forhold til muligheden for en digital betalingsløsning i EU bemærkes det, at der på nuværende tidspunkt udbydes en lang række betalingsløsninger til gennemførelse af straksbetalinger fra private udbydere, som kan benyttes som et alternativ til kontante betalinger.

Ligeledes bemærkes det, at Norge og en række EU-lande, herunder Sverige, Spanien, Holland og Frankrig, har indført begrænsninger for brug af kontanter, som må anses for at være mere restriktive end det gældende danske kontantforbud på 50.000 kr. Den foreslåede ændring er derfor også i overensstemmelse med sammenlignelige landes regulering.

Herudover bemærkes det, at kontantforbuddet alene vedrører erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvaskloven. Det betyder, at pengeinstitutter og andre virksomheder omfattet af hvidvaskloven kan tage imod kontantbetalinger på over 20.000 kr., hvilket betyder, at kontantforbuddet ikke afskærer erhvervsdrivende fra at indsætte større summer på disses konti.

Kontantforbuddet er indført som et alternativ til at lade de omhandlede erhvervsdrivende, f.eks. detail- og engroshandlere, være omfattet af hvidvaskloven. Det vil være forbundet med væsentlige byrder for disse erhvervsdrivende, hvis de omfattes af hvidvaskloven, da de i så fald skal underlægges krav om udarbejdelse af risikovurdering, politikker og forretningsgange, udpege en hvidvaskansvarlig, gennemførelse af kundekend-skabsprocedurer, overvågning af kundeaktiviteter og -transaktioner, undersøge mistænkelig adfærd samt foretage underretning til Hvidvasksekretariatet.

Endelig bemærkes, at formålet med forslaget om skærpelse af kontantforbuddet ikke har til hensigt at stoppe brugen af kontanter eller ændre på kontantpligten i § 81 i lov om betalinger. Hensynet bag denne bestemmelse er at sikre, at forbrugere, som har behov for at betale med kontanter, har mulighed for dette.

Det vil således fortsat være muligt at anvende kontanter i vidt omfang, herunder til afvikling af betalingsforpligtelser, med den i lovforslaget fastsatte grænse på op til 20.000 kr.

3.22. Udvidelse af strafbestemmelsen

Finans Danmark (FIDA) bemærker, at der med ændringen i lovforslagets § 7, nr. 4, (§ 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven) hvorefter § 49, stk. 2, i hvidvaskloven strafbelægges, er tale om en bestemmelse, hvor efterlevelsen beror på ”hurtigst muligt”. FIDA bemærker, at strafbelæggelsen af denne bestemmelse skaber en vis usikkerhed.

FIDA anfører, at baggrunden for dette er, at de omfattede virksomheder hurtigst muligt skal berigtige oplysninger, hvis tidligere afgivne oplysninger konstateres at være ukorrekte på tidspunktet, de blev afgivet, eller hvis de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. I forhold til sidstnævnte anfører FIDA, at der også er en vis usikkerhed i forbindelse med, hvornår det vurderes, at oplysninger er blevet misvisende.

Henset til den anførte vurderingsmæssige usikkerhed, der er indbygget i § 49, stk. 2, foreslår FIDA, at bestemmelsen kun er strafbelagt i tilfælde, hvor der er tale om grov tilsidesættelse af forpligtelsen, som er gældende i hvidvaskloven i dag.

Kommentar

Det følger af § 78, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven, at groft uagtsomme og forsætlige overtrædelser af hvidvaskloven kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Manglende berigtigelse af oplysninger overfor Finanstilsynet i henhold til § 49, stk. 2, i hvidvaskloven vil derved alene kunne straffes, hvor overtrædelse af bestemmelsen er groft uagtsom eller forsætlig.

Det følger af § 49, stk. 2, i hvidvaskloven, at berigtigelse skal ske "hurtigst muligt". Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, at med "hurtigst muligt" forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet, er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende. Med begrebet "hurtigst muligt" er der rum for en konkret og individuel vurdering i det enkelte tilfælde, herunder også under inddragelse af, hvor alvorligt det i det enkelte tilfælde måtte være, at oplysninger ikke har været korrekte. Hurtigst muligt vil efter omstændighederne kunne give mulighed for en orientering af virksomhedens ledelse, inden oplysningerne berigtiges over for Finanstilsynet." Der henvises i øvrigt til bestemmelsens bemærkninger i Folketingstidende A, L nr. 58 2019-2020, side 93.

Ved vurdering af om der skal indgives politianmeldelse, vil Finanstilsynet derfor skulle lægge vægt på, om der er tale om grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

3.23. Gebyr for en basal betalingskonto

FBR Tænk bemærker, at det er helt afgørende, at en basal betalingskonto giver forbrugerne mulighed for ubegrænset brug af en række basale tjenesteydelser ved en betalingskonto, jf. betalingskontodirektivet. Det er derfor afgørende, at nærværende forslag om en mere direktivnær ændring af reglerne om gebyrer for en basal betalingskonto i § 12 i lov om betalingskonti

ikke medfører, at det bliver dyrere for forbrugerne at benytte sig af deres ret til en basal betalingskonto.

Kommentar

Det skal bemærkes, at et kreditinstitut efter betalingskontodirektivet kun må pålægge rimelige gebyrer for visse tjenesteydelser, f.eks. betalinger med betalingskort og mulighed for at indsætte midler på en betalingskonto. Kravet om, at disse enkeltstående gebyrer skal være rimelige, gælder uanset antallet af transaktioner.

Det vurderes nødvendigt at nyaffatte § 12 i lov om betalingskonti, idet den gældende formulering skaber tvivl om det præcise indhold af bestemmelsen. Med nyaffattelsen bliver det tydeligt, at det er de enkelte tjenesteydelser, der er underlagt regler om et rimeligt gebyr. Begrænsningen om, at gebyret ikke må være afhængig af antal transaktioner, videreføres.

Formålet med nyaffattelsen er at sikre en direktivnær implementering af betalingskontodirektivets artikel 18, og der ændres ikke ved, at forbrugerne kun må pålægges rimelige gebyrer for tjenesteydelser forbundet med en basal betalingskonto.

3.24. Bemyndigelse til udstedelse af regler om ledelseskrav i betalings- og e-pengeinstitutter

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) bemærker, at de ikke mener, at ledelsesbekendtgørelsen for pengeinstitutter mfl. er vejledende for fortolkningen af ledelsesreglerne i betalingsloven eller 2. betalingstjenestedirektiv (PSD2).

DAFINA bemærker desuden, at en ledelsesbekendtgørelse, der generelt overfører ledelsesregulering for pengeinstitutter mfl., til betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, vil indebære dansk overimplementering af PSD2 og medføre dansk særregulering på området.

DAFINA opfordrer til, at lovgiver er varsom med at indføre yderligere governancekrav på betalingsområdet, end hvad der i forvejen følger af PSD2.

DAFINA henleder opmærksomheden på, at der er med PSD2 er tale om ny regulering, som skal virke understøttende for udviklingen af og konkurrencen på betalingsområdet, og som i sidste ende skal være til gavn for forbrugerne. At lægge detaljeret bankregulering ned over nye danske betalingsudbydere vil alt andet lige kvæle disse. Lige konkurrencevilkår mellem danske og udenlandske betalingsudbydere er således efter DAFINAs opfattelse altafgørende.

DAFINA opfordrer til, at sektoren inddrages i arbejdet ved nedsættelse af en forudgående arbejdsgruppe, et dialogforum eller tilsvarende. DAFINA opfordrer ligeledes til, at der foretages en undersøgelse af retstilstanden i sammenlignelige lande.

DAFINA anfører, at ledelsesbekendtgørelsen alene bør omfatte betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, der udøver andre aktiviteter end kontooplysningstjenester og betalingsinitieringstjenester.

DAFINA henviser til, at virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester, og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester ikke er underlagt krav til selskabs- og ledelsesform.

DAFINA undrer sig endelig over, at der ikke i høringsudkastet anføres økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet forbundet med indsættelsen af bemyndigelsen, samt at der ikke i udkastet til samlelovforslaget er taget stilling til forholdet til EU-retten og de danske principper for implementering.

Kommentar

Den foreslåede bemyndigelse forventes som anført i bemærkninger benyttet til at konkretisere reglerne om ledelse og styring i § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Den gældende § 25, stk. 1, i lov om betalinger implementerer artikel 5, stk. 1, litra e-l, og dele af artikel 11, stk. 2, og 4, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Bestemmelsen i § 25, stk. 1, i lov om betalinger har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 25, stk. 1, i lov om betalinger, at § 71 i lov om finansiel virksomhed skal anses som vejledende for forståelsen af bestemmelsen, i det der dog tages hensyn til betalings- og e-pengeinstitutters særlige forhold.

Reglerne i § 71 i lov om finansiel virksomhed er udmøntet i bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. For at kunne tage højde for betalings- og e-pengeinstitutters særlige forhold, vurderes det nødvendigt at konkretisere ledelsesreglerne for disse i en særskilt bekendtgørelse.

Der er derfor ikke tilsigtet overimplementering af 2. betalingstjenestedirektiv, da bemyndigelsen alene har til formål at konkretisere de gældende regler i § 25 i lov om betalinger.

Formålet med bemyndigelsen er at skabe større gennemsigtighed om de krav til ledelse og styring, som betalings- og e-pengeinstitutter skal leve op

til. Herudover vil bemyndigelsen give mulighed for at implementere EBAs retningslinjer for IKT og sikkerhedsrisikostyring.

Det er ikke hensigten med den foreslåede bemyndigelse at underlægge betalings- og e-pengeinstitutter de samme ledelsesregler, der følger af ledelsesbekendtgørelsen for pengeinstitutter m.fl. Det er derimod formålet at fastsætte regler i lighed med de, der følger af ledelsesbekendtgørelsen for pengeinstitutter, men med de tilpasninger som betalingsinstitutter og e-pengeinstitutters særlige forhold tilsiger.

Da der alene foreslås en konkretisering af gældende regler, vurderes det ikke nødvendigt at nedsætte en arbejdsgruppe eller tilsvarende i forbindelse med udarbejdelsen af en bekendtgørelse om ledelse og styring i betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter. Det er imidlertid hensigten, at arbejdet med fastsættelsen af de nye regler vil ske med bred interessentinddragelse, dels gennem den sædvanlige høringsproces, men også forventeligt ved afholdelse af et informationsmøde, hvor bekendtgørelsens indhold vil blive præsenteret, og relevante interessenter vil få mulighed for at kommentere herpå.

Bemyndigelsen vil blive benyttet til at udstede en bekendtgørelse, der vil gælde for de virksomheder, der er omfattet af § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Der fastsættes derfor ikke regler for disse virksomheder. Bestemmelsen finder imidlertid anvendelse på betalings- og e-pengeinstitutter, jf. § 25, stk. 1, og virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester, jf. § 60, stk. 6. Virksomheder, der alene udbyder kontooplysningstjenester og betalingsinstitutter, der alene udbyder kontooplysningstjenester og betalingsinitieringstjenester, vil derfor blive omfattet af de regler i bekendtgørelsen, som deres særlige forhold og karakteristika tilsiger.

De økonomiske konsekvenser er vurderet uvæsentlige, da det ikke er hensigten at indføre nye regler for indretning og ledelse af betalings- og e-pengeinstitutter. Herudover vil de økonomiske konsekvenser blive vurderet særskilt under udarbejdelsen af bekendtgørelsen.

3.25. Implementering af en standardmetode til vurdering af renterisiko som følge af ikkehandelsmæssige aktiviteter

Finans Danmark (FIDA) bemærker, at den nævnte ”standardmetode” og ”forenklede standardmetode” ikke er defineret i lovforslaget, og at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at European Banking Authority (EBA) ikke forventer at sende et udkast til den regulatoriske tekniske standard til Kommissionen før marts 2022.

FIDA anfører, at lov om finansiel virksomhed ikke bør indeholde bestemmelser, der kan pålægge institutter at bruge metoder, der ikke er defineret i loven og endnu ikke udviklet. Dette er uanset, at det af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at Finanstilsynet vil anlægge en proportional tilsynspraksis, indtil den kommende regulatoriske tekniske standard, der specificerer de nævnte metoder, foreligger.

FIDA anfører på denne baggrund, at denne del af lovforslaget bør udgå og i stedet afvente, at den regulatoriske tekniske standard vedtages. Uanset om forslaget fastholdes eller udsættes, foreslås følgende præciseringer:

- Den indledende lovtekst bør ændres således: ”Kreditinstitutter skal indføre interne systemer, anvende standardmetoden eller den forenkede standardmetode”, så det tydeliggøres, at det ikke er et krav, at kreditinstitutter skal bruge ”standardmetoden” eller ”den forenkede standardmetode”.
- ”Standardmetoden” og ”den forenkede standardmetode” bør defineres, f.eks. ved en henvisning til de regulatoriske tekniske standarder, der skal vedtages af Kommissionen.

Kommentar

Det er normal praksis at implementere relevante metoder i lovgivningen, selvom metoderne endnu ikke er helt færdigudviklede. Der findes derfor ikke grundlag for at lade forslaget om, at kreditinstitutter skal indføre interne systemer, anvende standardmetoden eller den foresimplede standardmetodeudgå eller udsættes.

På baggrund af FIDAS bemærkninger vedrørende præcisering af lovteksten, justeres lovforslaget således, at det tydeliggøres, at det ikke er et krav, at kreditinstitutter, som anvender en intern metode også skal bruge standardmetoden eller den forenkede standardmetode. Endvidere tilpasses lovbemærkningerne så, at der ved standardmetoden og den forenkede standardmetode menes de metoder, som EBA har mandat til at udvikle.

3.26. Ophævelse af erhvervsministerens forpligtelse til at revidere kontantreglen

Dansk Erhverv (DE) støtter, at erhvervsministerens forpligtelse til at revidere kontantreglen ophæves i lyset af, at erfaringer fra de sidste tre år er, at ordningen ikke har skabt nævneværdige udfordringer for kunder, der ønsker at betale med kontanter. Dansk Erhverv mener imidlertid, at det vil være relevant at tage selve kontantpligten i § 81 i lov om betalinger op til revision.

DE mener, at der er behov for, at Folketinget pålægger Regeringen at foretage en fornyet analyse af kontanternes rolle i samfundet med henblik på at revidere kontantpligten i det kommende folketingsår. Dette med henvisning til, at der ikke siden 2016 er lavet en analyse af kontanternes rolle i samfundet.

DE opfordrer derudover til, at kontantpligten og kontantforbuddet behandles som et samlet hele.

Danmarks Almene Boliger (BL) og De Samvirkende Købmænd (DSK) mener ikke, at forpligtelsen bør ophæves, men i stedet erstattes af en ny forpligtelse til at revidere reglen igen på et senere tidspunkt.

BL opfordrer til, at revisionsbestemmelsen ikke fjernes, men derimod udvides til også at skulle anvendes ud fra en bredere samfundstilpasning, herunder hensynet til boligorganisationernes lovpligtige driftseffektivisering.

De Samvirkende Købmænd (DSK) opfordrer til, at revisionsbestemmelsen ændres, så erhvervsministeren i stedet får pligt til at fremsætte forslag om revision af § 81 i lov om betalinger i folketingsåret 2021-2022. Alternativt vil DSK opfordre til, at regeringen tilkendegiver at forholde sig til evalueringen hurtigst muligt efter bekæmpelsen af COVID-19. Dermed udskydes revisionen af § 81 frem for at blive aflyst.

Hi3G Denmark (HI3G) mener, at det er vigtigt for samfundet og de erhvervsdrivende, at kontantreglen i § 81 i lov om betalinger tages op til revision, så det kan blive drøftet og vurderet, om den kan lempes yderligere af hensyn til røveri og andre forhold. Hi3G henstiller således til, at kontantreglen tages op til revision som påkrævet i § 155 i lov om betalinger med henblik på, at kontantreglen lempes yderligere.

Danske Handicaporganisationer (DH) anfører, at de finder den af Erhvervsministeriet udførte "Evaluering til brug for revision af kontantreglen" mangelfuld. DH anfører, at flere vigtige argumenter fremført af DH er udeladt, ligesom DH anfører, at der ikke er nogen undersøgelse af hovedargumentet for ændringen af kontantreglen i form af røverier.

DH foreslår, at man laver en tværgående projektgruppe med Erhvervsministeriet, Indenrigsministeriet, Finans Danmark og DH, der bl.a. skal udvikle en langsigtet teknologisk løsning, der kan fungere som alternativ til kontanter. DH foreslår derudover at sikre adgangen til kontanter ved f.eks. at indføre krav i den finansielle lovgivning om, at pengeinstitutter skal have fysiske filialer, eller at man skal have kontantkasser i de eventuelle filialer.

BL, Dansk Fintech Alliance (DAFINA), DE, Dansk Industri (DI), DSK, Finansektorens Arbejdsgiverforening (FA), Finans Danmark (FIDA) og Hi3G anfører derudover, at selve kontantreglen bør lempes på forskellige punkter eller helt ophæves, mens Ældre Sagen, Danske Handicaporganisationer (DH), NOKAS og SikkerhedsBranchen omvendt anfører, at kontantreglen bør bevares og på forskellige punkter bør styrkes.

Kommentar

Det bemærkes indledningsvist, at revisionsbestemmelsen i form af § 155 i lov om betalinger har haft til formål at forpligte erhvervsministeren til at tage ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne op til fornyet overvejelse. Erhvervsministeriet har derfor gennemført en evaluering af denne ordning på baggrund af bidrag fra interesseorganisationer og øvrige aktører, der har været i berøring med ordningen efter dennes iværksættelse den 1. januar 2018. Erhvervsministeriet gjorde det klart i forbindelse med indhentningen af bidrag fra interesseorganisationer og øvrige aktører, at evalueringen ikke ville have et format, hvor de enkelte organisationers respektive argumenter ville blive gengivet eksplicit og i sin helhed. I stedet ville evalueringen på baggrund af de enkelte organisationers bidrag forsøge at sammenfatte de centrale, gennemgående fremførte argumenter. Der er med evalueringen ikke tale om en egentlig rapport, hvorfor der ikke er gennemført særskilt dataindsamling i forbindelse med udarbejdelsen heraf.

Erhvervsministeriet har på baggrund af de indhentede bidrag vurderet i evalueringen, at ordningen siden ikrafttrædelsen den 1. januar 2018 har virket efter hensigten, og at ordningen på nuværende tidspunkt opretholder en hensigtsmæssig balance mellem hensynet til betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, og hensynet til borgeres adgang til at betale med kontanter.

Lovforslaget går på at ophæve revisionsbestemmelsen i form af § 155 i lov om betalinger, da ovennævnte ordning om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne netop er blevet evalueret af Erhvervsministeriet. Det vurderes ikke nødvendigt at ændre revisionsbestemmelsen til at skulle gælde for et senere folketingsår, da det vurderes at være usandsynligt, at erfaringsbilledet for ordningen om muligheden for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne skulle ændre sig nævneværdigt.

Forslag, der går på hhv. lempelser eller skærpelser af den såkaldte kontantregel i form af § 81 i lov om betalinger eller øvrige forslag relateret til betalingsmarkedet, ligger udenfor lovforslagets område. Forslagene er dog noteret og vil indgå i de fremadrettede overvejelser på området.

3.27. Rådgivere omfattet af ordningen

FSR – danske revisorer bemærker, at det er uklart i lovforslagsudkastet, om godkendte revisorer kan være gældsrådgivere i medfør af den foreslåede ordning, når det anføres, at gældsrådgiveren ”skal kunne yde rådgivning om finansielle produkter, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere”.

Kommentar

Som det fremgår af udkastet til lovforslag, skal den gældsrådgivning, som ydes efter den foreslåede ordning, som udgangspunkt ydes af eksterne rådgivere.

Det fremgår videre af udkastet til lovforslag, at for at kunne yde rådgivning efter den foreslåede ordning skal den eksterne rådgiver kunne rådgive om finansielle produkter. Finansielle rådgivere kan rådgive om finansielle produkter, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Det er dog ikke et krav, at rådgiveren skal være omfattet af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere for at kunne yde rådgivning efter den foreslåede ordning.

Godkendte revisorer kan yde lejlighedsvis eller accessorisk rådgivning om finansielle produkter i forbindelse med udøvelsen af deres virksomhed. Dette kræver ikke særskilt tilladelse efter lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovens § 1, stk. 3, nr. 3. Det samme gør sig gældende for eksempelvis advokater.

Det er således hensigten, at godkendte revisorer og advokater også skal kunne yde rådgivning efter den foreslåede ordning om gældsrådgivning. Lovforslagets bemærkninger vil blive justeret, så dette fremgår udtrykkeligt heraf.

Det bemærkes i øvrigt, at udkastet til lovforslaget indeholder en bemyndigelsesbestemmelse, som indebærer, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om enheden, herunder kriterierne for at kunne modtage rådgivning under ordningen, og hvilke rådgivere, der vil kunne anvendes. Der forventes udstedt en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse, der bl.a. angiver kriterierne for at kunne yde rådgivning efter ordningen.

3.28. Tidspunktet for rådgivning

Landbrug & Fødevarer og Dansk Pelsdyravlerforening bemærker, at det er uklart, hvornår der reelt kan ydes rådgivning efter den foreslåede ordning. Det anføres, at der ideelt set bør kunne ydes rådgivning så tidligt som muligt med henblik på optimal afhjælpning og omkostningsminimering, dvs.

også inden udbetaling af erstatning og compensation, mens ordlyden af lovudkastet indikerer, at avlerne først kan modtage gældsrådgivning efter at have modtaget erstatning og compensation. Landbrug & Fødevarer og Dansk Pelsdyravlerforening finder det uhensigtsmæssigt for alle parter, at avlerne skal afvente minkkommissionens resultater.

Kommentar

Den foreslåede ordning med gældsrådgivning skal sikre hjælp til tidligere minkavlere, som personligt står over for en konkurs efter at have modtaget deres erstatning. Den tidligere minkavler skal således være insolvent for at kunne modtage rådgivning efter ordningen.

Når udkastet til lovforslag også omfatter tidligere minkavlere, som formodes at være insolvente, skyldes det, at der kan være tilfælde, hvor det ikke er klart, om vedkommende er insolvent, men hvor der er forhold, der taler for, at dette er tilfældet. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor den tidligere minkavler efter afviklingen af sin virksomhed har en betydelig gæld og i øvrigt ikke har overblik over sin økonomiske situation. I et sådan tilfælde vil den pågældende minkavler kunne søge rådgivning under ordningen.

Den erstatning og compensation, som erstatning- og taksationskommissionen fastsætter for den pågældende tidligere minkavler, vil i hovedparten af sagerne have væsentlig betydning for vurderingen af, om den pågældende tidligere minkavler er insolvent, og den vil have betydning for indholdet af den rådgivning, som efterfølgende vil skulle ydes. En rådgiver vil ikke på fyldestgørende vis kunne kortlægge den pågældende tidligere minkavlens økonomiske situation uden oplysninger om størrelsen på vedkommendes erstatning og compensation, og rådgiveren forventes ikke at kunne påbegynde eventuelle forhandlinger med den tidligere minkavlens kreditorer, før denne størrelse er kendt.

Som udgangspunkt vil selve gældsrådgivningen således tidligst kunne opstartes fra det tidspunkt, hvor størrelsen på erstatningen og compensationen til den pågældende tidligere minkavler er kendt, men ikke nødvendigvis er udbetalt.

Det kan dog ikke udelukkes, at der kan være tilfælde, hvor det på et meget tidligt tidspunkt kan konstateres, at en tidligere minkavler er i høj risiko for at være insolvent selv efter at have modtaget erstatning og compensation, også selv om størrelsen på erstatningen og compensationen ikke er udmålt og dermed ikke er kendt. I sådanne tilfælde er det ikke nødvendigt at afvente erstatnings- og taksationskommissionens udmåling inden opstart af et rådgivningsforløb for den pågældende tidligere minkavler, da størrelsen på erstatningen og compensationen formodes ikke at ville ændre på det forhold, at den pågældende er insolvent.

Det bemærkes, at selv om et rådgivningsforløb for en tidligere minkavler opstartes forud for erstatnings- og taksationskommissionens udmåling af erstatning og kompensation til den pågældende, så vil der sandsynligvis opstå et punkt undervejs i rådgivningsforløbet, hvor det er nødvendigt at afvente udmålingen. Det vil eksempelvis være tilfældet på det tidspunkt, hvor det er relevant at indgå aftaler med den tidligere minkavlens kreditorer.

På den baggrund vil lovforslagets bemærkninger blive justeret, så det fremgår, at tidligere minkavlere kan modtage rådgivning efter den foreslåede ordning, inden erstatningen og kompensationen til den pågældende er udmålt, i tilfælde hvor det forud for erstatningsudmålingen kan konstateres, at den pågældende formodes at være insolvent også efter erstatningsudmålingen.

Justeringen indebærer, at følgende tilføjes de specielle bemærkninger til det foreslåede § 63 b, stk. 1, i lovforslagets § 13, nr. 5:

”Erstatnings- og taksationskommissionen skal som udgangspunkt have fastsat størrelsen af erstatningen og kompensationen til den tidligere minkavler, inden denne kan blive omfattet af ordningen med gældsrådgivning. Det skyldes bl.a., at størrelsen på udmålingen må forventes at have betydning for, om den pågældende tidligere minkavler er insolvent, og dermed om den pågældende er omfattet af ordningen for gældsrådgivning. Det skyldes også, at størrelsen på udmålingen har betydning for rådgiverens kortlægning af den pågældende tidligere minkavlens økonomiske situation og for indholdet af den rådgivning, som efterfølgende vil skulle ydes. I tilfælde, hvor det på et tidligere tidspunkt forud for udmålingen af erstatning og kompensation til den pågældende kan konstateres, at en tidligere minkavler formodes at være insolvent efter udbetalingen af erstatning og kompensation, dvs. hvor udmålingens størrelse ikke forventes at påvirke det forhold, at den pågældende vil blive insolvent, kan rådgivningsforløbet opstartes inden erstatnings- og kompensationsudmålingen foreligger. Det er således ikke afgørende, om den fastsatte erstatning hhv. kompensation er blevet udbetalt til minkavleren.”

3.29. Indberetningsfritagelse

Landbrug & Fødevarer og Dansk Pelsdyravlerforening bemærker, at det følger af lovforslaget, at værdien af den vederlagsfri gældsrådgivning skal være skattefri for modtagerne, og ønsker det bekræftet, at rådgivningsydelsen heller ikke bliver indberetningspligtig for den tidligere minkavler.

Kommentar

Som det fremgår af udkastet til lovforslag, skal værdien af den vederlagsfri gældsrådgivning være skattefri for modtagerne, dvs. de tidligere minkavlere. Det er ikke hensigten, at der skal gælde en indberetningspligt i forbindelse med gældsrådgivningen.

For at undgå tvivl herom, vil lovforslagets bemærkninger blive præciseret så det fremgår, at der ikke vil være en indberetningspligt for hverken Finansiell Stabilitet eller den enkelte tidligere minkavler som følge af, at den tidligere minkavler har modtaget vederlagsfri gældsrådgivning efter den foreslåede ordning.

3.30. Økonomiske konsekvenser

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) bemærker, at lovforslaget ikke vil medføre en besparelse for AES, som det fremgår af det sammenfattende skema på side 79 under ”Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner”, idet AES’ nuværende udgifter i forbindelse med administrationen overføres direkte til forsikringsselskaberne, der dækker alle udgifter.

Samtidig vedrører de økonomiske konsekvenser af lovforslaget ikke stat, kommuner og regioner, som det fremgår af lovforslaget, men derimod erhvervslivet, da arbejdsulykkesforsikringerne finansieres af arbejdsgiverne.

Kommentar

Erhvervsministeriet er enig i det anførte om, at lovforslaget ikke vil medføre en økonomisk besparelse for AES, da udgifterne dækkes af forsikringsselskaberne.

Besparselsen for AES er ikke en økonomisk besparelse, men udelukkende et udslag af lettelse af AES’ administrative byrder forbundet med administrationen af udbetalinger på arbejdsulykkesforsikringerne, som nu overgår til Garantifonden, som allerede har en organisation, der er rustet til at håndtere administrationen af en forsikringsbestand.

Erhvervsministeriet er endvidere enig i, at de økonomiske konsekvenser af lovforslaget ikke angår stat, kommuner og regioner, men derimod forsikringsselskaberne, der dækker alle udgifterne i forbindelse med administrationen af arbejdsulykkesforsikringerne, og som med lovforslaget fremrykkes i forhold til, hvad der hidtil har været gældende overfor AES. Hidtil har forsikringsselskaberne skulle finansiere overtagelsen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand på tidspunktet, hvor forsikringsselskabet får trukket sin tilladelse.